

METROPOLITNÍ OZVUČNÁ DESKA 2.2
13. 4. 2013

Kulaté stoly – ZÁPIS

Stůl 1: Budoucnost Výstaviště

U stolu zasedl Václav Novotný, radní pro kulturu, který popsal současný stav, tedy východisko debaty:

Městu se podařilo rozvázat smlouvu se současným nájemcem. Smlouva končí ke dni 31. 12. 2014. Zástupci města konstatovali, že město nebude schopné financovat ze svých prostředků investici do tohoto areálu, tedy se rozhodli hledat investora. Po debatě, zda rozdělit na více investorů, se spíše přiklání k pátrání po investovi jediném (problém uvedení do souladu využití stávající infrastrukturu apod.). Obor výstavnictví (původní dominantní funkce areálu) je chápána jako obor v depresi, který bude spíše upadat, tedy poptávka využití areálu za tímto účelem bude v budoucnu minoritní.

Areál byl kvalifikován jako zábavní park. Historicky zde atraktivity existují: Maroldovo panorama, Lapidarium, Křižíkova fontána – všechny tři v havarijním stavu.

Limity možnosti nalezení vhodného investora: Výstaviště je památkově chráněný areál. Využití by mělo být především pro veřejnost, tedy aktivity zde provozované by neměly být prvoplánově komerční. Obava je, že představy města a představy investora půjdou obtížně dohromady). Existence platné smlouvy na rekonstrukci Průmyslového paláce, která implikuje investici cca 2 miliardy Kč jen do Průmyslového paláce. Rekonstrukce směřuje k rozšíření výstavních ploch na dvojnásobek dnešního stavu, což vzhledem k recesi v oboru (za rok je stávající kapacita nedostatečná v případě dvou veletrhů) nedává smysl. Projekt rekonstrukce (vzešlý z architektonické soutěže) neodpovídá současným potřebám a město se ho bude snažit zbavit.

Vztah k okolí a trocha historie

Nelze řešit pouze vnitřní prostor areálu, nesmíme zapomenout řešit jeho souvislosti s navazujícím prostorem města. Nesmí zapadnout otázka řešení návaznosti na Stromovku a další území (Pavla Melková). Pronájem Inchebě byl velkou chybou. Areál byl pronajat na 20 let a po tomto termínu smlouva prodloužena na dalších 60 let. Nyní, po vypovězení smlouvy, se začíná jakoby z čistého stolu, ovšem se silně zničeným areálem - stavební objekty, které se vykupovaly po roce 1991 po skončení „Všeobecné výstavy“ zdegenerovaly. Navrhují změnu označení z „výstaviště“ na „zábaviště“. Tedy směřovat debatu k úvahám o využití typu Prater, Tivoli, science park, prostor pro sport a volnočasové aktivity apod. Existuje plán na pěší propojení metra Holešovice přes areál Pražské teplárenské a PRE přes dráhu do areálu od severu, dále je nutné vyřešit parkování (Jan Kasl). Pokud by někde měla Praha budovat výstaviště, mělo by jít o Letňany (Milan Urban). Areál výstaviště byl vybudován jako efemérní areál, ale jsou zde již stavby, které stabilizované jsou, a je zde stabilizován urbanistický rozvrh. Výstaviště si během let ukusovalo na úkor Stromovky, tedy teď je čas část Stromovce vrátit (Richard Biegel)

Otevřít, nechat uzavřený, nebo něco mezi?

Je potřeba zrušit smlouvu na barák a vytvořit nový scénář. Ekofarmu bych viděl spíše na Trojském ostrově, kotlina je pro tiché ekoaktivity výborně vyhovující. La Villette je asi nejlepší inspirace pro náš problém „výstaviště“. A tato koncepce pak vyžaduje otevřený areál, který se ale jistě např. na jednu akci může oplotit. Jinak by měl být průchozí, prostupný

a dobře zapojený do struktury města (Jan Kasl). Nutnost přípravných kroků k otevření takového areálu, jakým výstaviště je. Je potřeba podstoupit úvahu o tom, co se stane, když se toto území otevře. Musí tedy být zapojené do struktury města – musí se sem dostat sociální kontrola, bezpečnostní kontrola atd. Z území se tedy stane kus města a to něco stojí (Josef Pleskot). Otevřít prostor nepřipraveně znamená jeho velmi rychlou degeneraci (Michal Mejstřík). Neberme opozitum otevřenost x uzavřenost extrémně. Berme termín „otevřený“ areál jako areál s dveřmi, které jsou otevřené, ale mohou se také uzavřít (Kateřina Bečková).

Hledání obsahu a možná redukce velikosti problému

Hledat investora, když se neví na co, je z mého pohledu nesmyslné. Je nutné stanovit jasně obsah a pak hledat investora. Tedy debata by měla být co je obsah? (Benedikt Mohelník). Prostor v současné době má charakter brownfieldu. A vzhledem k tomu, že už je jím dlouho, nic by se nemělo stát, kdyby jím ještě další tři roky zůstal. Tedy nechat ho „ladem“ z hlediska investic, ale otevřít ho z hlediska aktivit – zbourejme plot a dejme prostor k dispozici lidem, pořadatelům akcí apod. a pozorujme toto místo, jaký má potenciál (David Kašpar). Prostor má další výhodu, není kontaminovaný – nabízí se tak možnost využití pro ekologické aktivity typu „zahradničení“ ve smyslu veřejně přístupných ekofare, komunitní zahrady apod. (Michaela Pixová). Je důležité, pátrat po inspiraci a provozovateli aktuální zábavy v zahraničí a zapojit toto do úvah o areálu (Karel Grabein Prochazka). Určitě bych byl rovněž pro redukci areálu a také pro zvažování možné etapizace – některé části mohou jistě bez větší újmy ležet nějakou chvíli ladem (Vít Masare). 23 let dokazuje, že si s tím neumíme poradit. Pokud jsou omezené prostředky, soustředil bych se na historicky památkový největší objekt a zbytek bych považoval za pozemek, který by se měl co nejrationálněji využít – investorem ze zábavního průmyslu, který by tam měl snahu vytvořit nějaký Disneyland nebo Legoland apod. A když se nikdo takový nenajde, tak plot udělat těsně za Průmyslovým palácem a zbytek připojit ke Stromovce (Zdeněk Zavřel). Jako každodennímu uživateli Stromovky mě velmi vadí plot v zadní části, takže myšlenku ohradit jen ty nejcennější budovy a zadní část přičlenit ke Stromovce velmi vítám (Ivan Lejčar).

Všechny objekty v horní (jižní) části výstaviště – tedy od Průmyslového paláce k tramvaji budou muset být zrekonstruovány, protože jsou to všechno památkově chráněné objekty (včetně vybudování lépe vybavené repliky PP). Pokud jde o severní spodní část, která byla zaplavena a která se v podstatě nikdy nedala do pořádku, mám za to, že bude nutné zbourat všechny zbytky, které zde zůstaly, s vysokou mírou pravděpodobnosti bude zbouráno i divadlo Spirála (Václav Novotný). Je důležité udělat dva kroky: revize stavebně-technické stavu objektů v areálu a paralelně s tímto vést co nejširší debatu o tom, co by v tomto místě mohlo být. Následně kvalifikovaně pojmenovat dvě hraniční polohy – jedna z ní může být ta nastíněná radním Novotným – tedy co nejméně a v uzavřeném areálu až po promítnutí výsledků práce na strategickém plánu města, v jehož souvislosti se budou pojmenovávat deficiency, které Praha má a které by třeba v kontextu širších souvislostí mohly být realizovány zde (Tomáš Ctibor). Otevření tohoto tématu co možná nejširší veřejnosti od samého začátku do transparentní diskuse je nutná od samého začátku. Účastníkem debaty (která pak může mít mnoho forem) mají být: formální instituce kulturní (včetně sportovních), které v lokalitě jsou, pak jsou to neziskovky z lokality, pak aktivní komunita a pak samozřejmě město ve svých správních orgánech a v neposlední řadě umělci jako kreativní lidé se schopností dívat se za horizont, kteří jsou schopní překvapivě a otevřeně uvažovat (David Kašpar).

Hlasování

Během debaty jsme si vyzkoušeli i tři hlasování. Nikdo si nemyslel, že by budoucnost areálu spočívala především v jeho výstavní funkci. Zhruba polovina diskutujících areál v uplynulém roce navštívila a jasná většina byla přesvědčena, že by se měl areál více otevřít a zmenšit. A minimálně jeho severní a severozápadní část bezbolestně připojit ke Stromovce.

Závěrem

Otázka na Václava Novotného: Z debaty je jasné, že nejvyšší důležitost je spatřována ve stanovení metody, jak tento problém řešit. Je tedy možné říci: Útvare rozvoje města, potažmo odbore strategického plánování, je to váš problém, já vám ho zadávám k řešení?
Václav Novotný: Ano, zadání tímto směrem je: Formulujte postupné kroky. Já tuto debatu zde považuji za úvod, první možnost, kdy si o tom můžeme promluvit jinak, než na komisi, kterou tvoří zastupitelé. A z této první možnosti vyplývá, že metoda je důležitá. Ale mám stále potřebu říkat, že nakonec to bude korigované finančními možnostmi. A nakonec je to i limitované časem, byť to nemusí znamenat, že 1. 1. 2015 musí být hotovo.

Stůl 2,3: Pražské stavební standardy / OTP

Předmětem diskuse bylo připravované nařízení, které nahradí současnou vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. U stolu č. 1 se řešily otázky stavebních pravidel pro veřejná prostranství a u stolu č. 2 vybrané aspekty regulace. Debatovalo se o tom, co by mělo být pro Prahu standardem, zda se mají například uvádět šířky ulic, jak tomu například bylo ve stavebním řádu z roku 1886. Hledalo se správné názvosloví pro popis urbánních jevů spojených s veřejným prostranstvím. Pro Metropolitní ozvučnou desku jsme vybrali následujících šest otázek, k nimž v tomto záznamu uvádíme vybrané postřehy a názory účastníků. Jelikož byla debata zhuťněná a účastnilo se jí mnoho různých osobností z různých oborů, je tento záznam pokusem o průmět mezi těmito názory ve své bohatosti a barvitosti a nutně tedy nedrží jednu konzistentní argumentační linii. Otázky kladli a debatu vedli přímo zpracovatelé připravovaného nařízení. Názory osobností Ozvučné desky se tedy projeví přímo v procesu přípravy.

OTP 1:

a) parametry veřejných prostranství

Jak a do jaké míry stanovit v obecném předpise parametry veřejných prostranství?

Šířka ulice není jediným ukazatelem kvality, je nutné hledat také další parametry. V Praze se vyskytuje množství dobře fungujících užších ulic (Jan Sedlák). Parametry ulic nelze fixovat v obecném předpise, to přísluší územně plánovací dokumentaci (Zdeněk Zavřel). Tak je to také myšleno, předpis by měl stanovit základní kategorie a jejich umístění určí plán (Pavel Hnilička). Předepsanou šířku ulice je nutné vázat na konkrétní území města. Stejně parametry nemohou platit pro celé území, je rozdíl v tom, jsme-li na okraji města, nebo v centru. Předpisem lze nastavit pouze škálu. Uvnitř té musí existovat manuál, který popíše, jak má být parametr vnitřně členěn. **Předpis by měl přispět ke kvalitě nově zakládaných území. Velkorysost, kterou přitom uplatníme, se neprojeví hned, ale ocení ji následující generace** (Kateřina Szentesiová). V Kanceláři veřejného prostoru vzniká Manuál veřejných prostranství, který bude kvalitu popisovat podrobněji. Manuál musí být propojen jak s připravovaným předpisem, tak s metropolitním plánem a bude obsahově podrobnější (Tomáš Cach).

Důraz na kvalitu řešení musí předpis uvádět ve své preambuli. Její definice přísluší Manuálu. **Obecně by měl mít plán přednost před technickým řešením v předpise, protože v plánu lze zajistit kvalitu urbanistického řešení** (Jiří Plos). Varianty pro šířky ulice jsou dobré. Stálo by za úvahu navázat zatížení dopravou na šířky ulic (Jarmila Johnová). Pak se ale **musí dát pozor na to, že když je více než polovina profilu ulice věnována autům, tak se lidé stahují a ulice není oblíbená** (Milota Sidorová). Samotné zaměření na rozměry veřejných prostranství je ovšem zjednodušený pohled. Samotné stanovení typologií ulic a náměstí není obtížné. Městem se však musíme zabývat z pohledu krajinného vlivu, přelévání města do krajiny a zpět. Tyto jevy je třeba spasovat dohromady. Model ulice nestačí. Vytratil se popis „moderního tekoucího města“ (Josef Pleskot). Prostupnost území je významnější než šíře ulic. **Nové nařízení musí být jednoduchý předpis, těžiště má být v regulačních plánech** (Václav Vondrášek). Předpis bude dávat územně plánovací dokumentaci přednost před

sebou samým. Bude-li řešení v územně plánovací dokumentaci jiné, nebude se předpis aplikovat. Projednání regulačních plánů je v současné době obtížné. Je třeba hledat pružnější postupy, které nabízí stavební zákon. Podkladem pro rozhodnutí může také územní studie či zastavovací studie. Předpis může stanovit, kdy je nutno je předložit k vydání rozhodnutí (Jiří Plos).

b) standardy veřejných prostranství

Co by měl obecný stavební předpis stanovit jako standard pro Prahu?

Předpis by měl obsahovat požadavek na sázení stromů (stromy by měly být povinné) a jakési minimum požadavků na veřejná prostranství. Investoři většinou minimalizují investice do veřejných prostranství a jejich rozměr. Potřebujeme zákon stanovící povinnost převzetí veřejných prostranství městem od soukromých investorů. **Město se musí plánovat s dlouhodobým výhledem. Co teď možná považujeme za nadstandard, bude pro budoucí uživatele standard. Karel IV. plánoval široké ulice. Musíme myslet na budoucnost.** (Václav Vondrášek). Požadavky je třeba diferenciovat podle lokalit. **Po roce 2008 lze sledovat v jednání investorů změnu, kvalita veřejného prostoru obklopujícího stavební projekty zvyšuje jejich hodnotu a představuje pro investory zisk.** Ti začínají na veřejný prostor klást důraz (Tomáš Ctibor). Trh se posouvá, kvalita veřejného prostoru, odstup, návaznost na infrastrukturu jsou součástí sledované kvality stavebních projektů. Je však nutno stanovit minimální pravidla (Martin Skalický). **Na přínosy sázení stromů existují studie, které prokazují jejich všeobecný (také ekonomický) prospěch. Do restaurací a obchodů, před nimiž jsou vysázeny stromy, chodí více lidí.** Také se tím šetří náklady na odvod dešťové vody. Těmito ekonomicky racionálními motivy je třeba argumentovat (Milota Sidorová). Je třeba brát vždy v úvahu konkrétní území. I aleje mohou některé území také zatěžovat. Umíme si představit aleje v uličkách Starého Města? Kategorii ulic by mělo být více, např. podle významu a šířky se zastoupením alejí dvoustranných, jednostranných apod. (Milan Körner).

Veřejná prostranství jsou ovlivňována zejména domy a jejich obsahem. Předpis by měl umět popsat kvalitu parteru. Neměla by se v něm totiž umisťovat technická zařízení, pak je parter mrtvý a mrtvá jsou přilehlá veřejná prostranství. **Obecné předpisy, vztahující se k technické infrastruktuře, v současné době ovšem vyloženě nabádají k jejímu umístování do parteru.** Je to snazší a levnější. Tlak na vznik kvalitních veřejných prostor není dostatečný. Je třeba synergizovat přístup pro auta i lidi. Například tím, že se umožní provést vjezd do domu pro auta společně s pěším vchodem, jak to bývalo dříve (Josef Pleskot). Developeři nedbají na kvalitu veřejných prostor, protože nejsou následnými uživateli staveb. Mělo by se ale rozlišit nutné minimum požadavků (které má být obsahem právního předpisu) a dobrá praxe. Vyhláška má být tím minimem, dobrá praxe patří do manuálu veřejných prostranství (Michal Kohout). Při stanovování pravidel je třeba bránit přeregulovanosti území. To je negativním jevem současnosti (Milan Körner). Problém je také v tom, že architekturu vnímáme často pouze přes technické obory. Je zapotřebí definovat věci lidsky (Roman Koucký).

Města mají specifika a potenciál daný okolím. Hledat klíč k tomuto potenciálu musíme však v Praze, nikoli v okolních zemích (Josef Pleskot). Částečná inspirace je ale namísto – např. Vídeň je Praze kulturně i legislativně-historicky blízka. Současné vídeňské předpisy jsou v základu stejné se stavebním řádem, co platil v Praze od roku 1886. Vídeň má stavební

předpisy v platnosti od roku 1932 (Pavel Hnilička). Principy je třeba lidem vysvětlovat, aby je pochopili a přijali (Richard Biegel). Za tím účelem se plánuje zřízení informačního střediska k metropolitnímu plánu, které bude tuto funkci plnit (Roman Koucký).

c) veřejné přístupové plochy

Jak česky nazvat veřejné přístupové plochy?

Užití pojmu je důležité pro popsání uliční čáry. V běžných případech je uliční čarou fasáda domu nebo plot. Řeklo by se tedy, že je to hranice mezi soukromým a veřejným pozemkem. Jenže to není přesné, protože veřejná prostranství jsou všechna náměstí, ulice, chodníky, parky a další prostory přístupné každému bez omezení. V německy mluvících zemích se proto veřejná prostranství dělí na "öffentliche Verkehrsflächen" a "privaten Flächen in öffentlichen Nutzung", tedy volně přeloženo "veřejné přístupové plochy" a "soukromé plochy ve veřejném užívání". Umíme najít lepší český ekvivalent těchto sousloví (Pavel Hnilička)? Jazyková stránka je důležitá, používání nesprávné terminologie je problémem této doby. Při hledání pojmu je nutné vycházet z obsahu definice. Ta vyplývá z toho, co se v území děje. **Především jde o síť, která zajišťuje vzájemnou komunikaci mezi plochami** (Kateřina Szentesiová).

Myslím si, že jde především o pohyb. Komunikace se odehrává staticky – např. v parku, na náměstí (Tomáš Ctibor). Jde mimo jiné o popis veřejných prostranství v soukromém vlastnictví, typicky loubí, pasáž. Jedná se o prostranství, z jejichž užívání nelze, i přes soukromé vlastnictví, nikoho vyloučit (Jiří Plos). Veřejná prostranství slouží komunikaci mezi stavebními kameny města, rozčleňuje je uliční čára. Pokud se tato prostranství oplocují, vzniká problém (Pavel Hnilička). Pojem „**přístupové**“ není správně česky. Navrhuji pojem „**plochy zajišťující přístup**“. Dává se tím také důraz na požadavek pěší **prostupnosti** a chodníky (Jarmila Johnová). Pro zjednodušení lze užívat jen pojmy veřejný prostor a soukromý prostor. Prostor k veřejnému provozu může být též v prostoru soukromém (Zdeněk Zavřel). Ano, lze vyhodit nečeské slovo „přístupové“ a užívat pouze „veřejné plochy“. Rozlišení je dáno pouze vlastnickým vztahem (Martin Skalický). **Podstatou problému není vlastnictví, nýbrž režimy.** O těch je třeba vést debatu. Vlastnictví je pouze vrstva (Tomáš Ctibor).

Na veřejná prostranství je nutno také nahlížet z pohledu modernistického města. To je nejrozsáhlejší forma města z dnešního pohledu. Zatím však neumíme pojmenovat jeho kvalitu. Názvy jsou důležité. I proto se nebude předpis jmenovat obecné technické požadavky na výstavbu ale Pražské stavební standardy. Architektura nesmí být vnímána přes technické obory a my tomu nesmíme volbou pojmosloví napomáhat (Roman Koucký).

Nový předpis musí umožnit stavbu a rozvoj „moderního proudnicového města“. V dnešní době je patrná tendence vracet se k pevnějším osnovám (Josef Pleskot). Není tou osnovou právě definovaná ulice (Pavel Hnilička)? Nelze očekávat, že přijatý předpis vše vyřeší, ale je nutné, aby posunul věci dále (Petr Hlaváček). Namísto pojmu **blok** bychom měli užívat pojem parcela. Město se skládá z veřejných ploch a parcel. Bloky jsou prostorové, uzavřené (Josef Pleskot). Ale pozor, **blok v anglickém pojetí není prostorový, ale plošný.** Jde o obsluhu území, utváření krajiny. Ve 20. a 30. letech se plánovalo přes bloky; měli jsme velikost čtvrtí,

pak lokalit. Pravidla musí reflektovat zkušenosti s městem modernistickým i tradičním, je nutno je kombinovat. Musí umožňovat také vývoj (Michal Kohout).

OTP 2:

a) odstupy

Jak daleko mají od sebe domy stát?

Odstupy v OTP řeší principiálně dvě roviny „problémů“: majetkoprávní ve smyslu vztahu k sousedům a hygienický ve smyslu standardu vnitřního prostředí budov (Petr Hlaváček). **Především stanovování standardu vnitřního prostředí na úkor prostorového uspořádání má destruktivní dopad na městské prostředí. Například pražské Vinohrady podle stávající regulace nelze postavit. Přitom především jde o příjemné a obytné město jako celek (David Tichý, Petr Hlaváček).**

Mělo by být dobře rozlišeno hlídání veřejného zájmu podle trvanlivosti měřítek, tedy regulovat především to, co přetrvá další dobu – struktura města, prostorové uspořádání – naproti tomu interiéry domů a jejich využití se často mění. Je proto absurdní, když se uspořádání celku řídí podle nejproměnlivějších faktorů (Lukáš Vacek). Navíc jsme došli do situace, že často to, co bylo myšleno jako optimum, je požadováno jako minimum (Miroslav Šajtar).

Stávající pravidla pro odstupy jsou společně s hygienickými požadavky (oslunění, osvětlení, hluk) jedním ze zásadních problémů pro vytváření „normálního“ města. Pokud se v tomto ohledu OTP nezmění, nepůjde nadále město stavět (Vít Máslo, Petr Hlaváček, Ivan Lejčar, Radim Perlín, Michal Kohout). Je třeba udělat vše pro to, aby se dala realizovat standardní městská ulice. Energie společnosti se zmenšuje, je potřeba se naučit pohybovat ve stávajících strukturách a tomu přizpůsobit i pravidla (Petr Hlaváček).

Bohužel řada z těchto parametrů je definována jinými předpisy, na které OTP „nedosáhne“ (David Tichý). Praha by měla využít svou legislativní iniciativu alespoň tam, kde je to možné – např. zákon o hluku (pozn.: řada pravidel je definována podzákonnými předpisy, které mají v gesci jednotlivá ministerstva) a všude jinde využít neformální sílu v prosazování svých zájmů (Pavel Štěpán).

Neudržitelná situace se hlukovými limity se v Praze řeší protihlukovými stěnami, které devastují prostředí řádově více, než hluk. Protihlukové stěny v městských ulicích by měly být zakázány (Ivan Lejčar).

Určitá minimální pravidla by ale měla v předpise zůstat, aby zabránila skutečně problematickým situacím vůči sousedícím stavbám (Radek Vondra). Problém primárně není ve všech pravidlech, ale v nastavení dílčích parametrů (Jan Sedlák). V obecné rovně jsou pravidla potřeba, ať už psaná, nebo nepsaná, musí ale odpovídat stavu společnosti a reagovat na současné problémy města (Michal Kohout).

Problém pravidel v OTP je, že jako obecný předpis pro celou Prahu obtížně reflektují konkrétní situace. Ideálně by měla být regulace co nejvíce lokální, formou plánu (Lukáš Vacek). Ve většině evropských zemí má plán přednost před předpisem. Je klíčové, aby i OTP umožnili plánu stanovit vybraná pravidla v konkrétní situaci jinak, než jsou obecně

definovaná v OTP, nebo alespoň vybraná pravidla podřídili různým situacím vyplývajícím z konkrétní regulace v plánu (Michal Kohout).

b) parkování

Je správné úředně nařídit, kolik přesně si má soukromý stavebník vybudovat míst v garáži?

Předepisování parkovací kapacity v budovách osciluje mezi dvěma problémy: Velkorysé „vyřešení“ dopravy v klidu naopak generuje dopravu v pohybu (Vít Máslo). **Požadavek na výstavbu „velkého množství garáží“ je totiž zároveň potvrzením práva používat „velké množství automobilů“ (Miroslav Šajtar). Správné nastavení regulace v předpise by proto mělo vyjít z nalezení míry mezi nezbytnými minimy a přípustnými maximy (David Tichý).**

Velkým problémem Prahy je přehlcený veřejný prostor zaparkovanými auty. Zvyšování požadavků na parkovací stání v novostavbách ve městě by ovšem bylo v tomto ohledu bezúčelné – už teď jsou garáže v novostavbách ze 30% prázdné a lidé parkují na ulicích, protože tam nenesou náklady (Václav Malina). **Ideální řešení situace, které je běžné v Evropských městech, je celoplošné zpoplatnění veřejného prostoru pro parkující vozidla (Václav Malina, Michal Kohout).** Zároveň se zde kromě snížení tlaku na parkování ve veřejném prostoru bavíme i o významném zdroji příjmů pro městskou pokladnu na řešení dopravních opatření. Je ale třeba si nejprve stanovit jasné cíle – zpoplatnění musí být nástrojem vize, aby jeho smysl byl jasně srozumitelný (Vít Masare). S čím souvisí chybějící osvěta v této oblasti (Vít Máslo). Tématu se musí ujmout „velká“ Praha, aby udržela systém a koordinaci, zpoplatnění nelze úspěšně zavádět ad-hoc po dílčích územích (Michal Kohout).

Koncepčně vyřešené parkování v ulicích spolu se snížením tlaku na parkovací místa zpoplatněním významně zatraktivňuje prostředí a tím přeneseně pozitivně ovlivňuje i cenu nemovitostí (Ondřej Rut). V takovém případě lze navíc pro stavební záměry regulovat pouze maxima, počet stání pod těmito maximy by zůstal rozhodnutím každého investora (Kamil Kubiš).

Otázka, do jaké míry mají OTP definovat pouze veřejný zájem a do jaké míry mají „chránit spotřebitele“, v tomto případě tedy budoucí majitele bytů: Při koupi bytu řešení parkování často podcení („já auto nepotřebuji“) a po velmi krátké době situaci řeší na úkor veřejných prostranství a parteru (Radek Vondra). I tento problém by ale do velké míry vyřešilo zpoplatnění parkování ve veřejném prostoru. Následky individuálního rozhodnutí by se nepřenášely na ostatní.

Parkování ovlivňuje řada lokálních faktorů, specifických pro jednotlivé stavby – a OTP definují pravidla pro všechny druhy staveb. Měla by se například zohlednit velikost stavebního záměru. Pro malé množství vozidel je nereálné budovat např. podzemní garáže (Radim Perlín). S povinností garáží pak souvisí i problém aut na LPG a PNG. Podobnou otázkou jsou vestavby a přestavby, kde je obtížné realizovat parkovací kapacity (Václav Vondrášek). Předpis by měl obecně přistupovat přiměřeně k přestavbám, kde nelze realizovat předepsaná řešení či prostorové parametry. Ostatně už stávající předpis toto zohledňuje (David Tichý).

Ideální by bylo zavést možnost se s městem dohodnout na finančním vyrovnání v případě nerealizování parkovacích stání (Václav Vondrášek). Tento institut je v Evropě poměrně

častý, bez širšího konsenzu, vybudování patřičného institucionálního rozměru a s vysokou pravděpodobností i změny další legislativy nemůže ale v Praze začít fungovat (David Tichý).

Je třeba regulaci definovat podle charakteru a možností dané lokality. (Jarmila Johnová, Petra Kolínská). **Diferenciace podle polohy od centra k periferii je pro úspěšnou regulaci parkování v předpise zásadní (Radim Perlín).**

Otázka parkování jízdních kol:

- Když už se regulují minima počtu aut, měla by se regulovat i minima počtu kol (Tomáš Cach).

- Stání pro kola by mělo zůstat v rovině konkurenční výhody pro jednotlivé projekty (Pavel Štěpán).

Problémem je chybějící celková koncepce v oblasti dopravy v klidu. Samotné OTP ale nemohou suplovat roli dopravní koncepce, jde primárně o regulativní nástroj. Řešení koncepčních otázek v rámci OTP by bylo nevhodné a neefektivní (Ivan Lejčar, Radim Perlín). Bohužel tím, že chybí ostatní systémové prvky včetně zpoplatnění veřejného prostoru, je obtížné uvažovat o výrazném změkčení současné regulace v oblasti minim parkovacích stání, které by jinak bylo žádoucí pro rozvoj města a omezení automobilové dopravy (Radim Perlín).

„Nejlepší doprava je žádná doprava“. Polyfunkční město generuje menší dopravu díky blízkosti služeb a krátkým vzdálenostem. Tam bychom měli v dlouhodobém horizontu směřovat a pro podporu takové výstavby připravit ostatní pravidla v OTP (Václav Malina).

c) reklama

Jak nastavit míru regulace reklamy?

Regulace reklamy je velmi specifické téma, na které neexistuje jednoznačná „odborná odpověď“. Reklama může na jedné straně představovat nepříjemný vizuální smog, na straně druhé s sebou ale nese i nezbytnou informační živost veřejného prostoru. Míra, se kterou reklama ovlivňuje tvář města, je více než u jiných témat otázkou volby. Různá města také regulují reklamu často velmi odlišně (Filip Tittl). Jaká chce být v tomto ohledu Praha?

V roce 1990 byla Praha téměř bez reklamy, což reprezentovalo určitou hodnotu. Naopak v okolních zemích – Rakousko, Německo - byla města přehlcena. Dnes se situace obrátila, okolní města velmi restriktivně regulují především billboardy (Pavel Štěpán, Olga Škočková). Z dlouhodobějšího hlediska je ale reklama v Praze přítomna již od 19. století, byla ale především dominantní na „zbytkových plochách“ - štítové stěny apod. (Jan Sedlák).

Problém je především v tom, že **dochází k jakési „inflační spirále“ informací. Čím více je reklamy, tím větší je tlak na více reklamy (firma potřebuje být vidět). Regulace je šance, jak toto zastavit a vzhledem k zmíněnému by mohla být přijata úlevně i ze strany zadavatelů (Petr Urbánek).** Množství reklamy je navíc nebezpečné pro řidiče, protože snižuje jejich pozornost a tím pádem ohrožuje i chodce (Jarmila Johnová).

Je také třeba vzít v úvahu trvalost – krátkodobé a drobnější formy reklamy na rozdíl od trvalých stavebních řešení v podstatě nevadí (Radek Vondra). Rozsah působnosti OTP se týká právě pouze stavebních řešení – splnění pravidel kontroluje stavební úřad (Filip Tittl).

Lze regulovat kvalitu reklamy? Rozhodně lze regulovat kvalitu etickou a grafickou (pozn.: mimo kompetenci OTP), s prostorovou je to naopak složitější. **Je obtížné ji definovat a je navíc velmi závislá na lokalitě a konkrétní situaci (Jan Sedlák).** Je proto třeba umožnit různou regulaci pro různé lokality (Radim Perlín, Kamil Kubiš). Zároveň by se měla v přísnosti regulace rozlišovat obecná reklama a označení budovy / provozovny (Michal Kohout, Václav Malina). **Klíčové je rozlišit reklamní zařízení podle polohy a typu – na domě, na střeše, v parteru apod. (Václav Vondrášek).** Obdobně člení regulaci reklamy Evropská města, Praha by měla jít stejným směrem (Filip Tittl).

Měl by být regulován negativní vliv reklamy na okolí – například světelnost (Radek Vondra). Zrovna ta je ale již obecně regulována ve stávajících OTP, úřady ale s vyhláškou často nepracují dostatečně (David Tichý).

Regulovat, a to velmi tvrdě, by se měla především velkoplošná reklama – billboardy – tedy prvky, které jsou předimenzované k měřítku veřejného prostranství (Ondřej Rut, Barbora Seifertová).